

Arrest

nr. 127 578 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 5 juli 2011 te Thailand in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster verkrijgt op 29 september 2011 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 februari 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 26 februari 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Thailand

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°.

Op datum van 22/05/2012 wordt er een negatief samenwoonstverslag opgesteld door de politie. De echtgenoot van betrokkene meldt dat betrokkene sinds 08/05/2012 de woning verlaten heeft en dat de procedure tot echtscheiding werd ingezet.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die haar sociale en economische integratie in België aantonen zoals vereist in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene ondertekende deze uitnodiging op 23/07/2012 en kreeg de tijd tot 22/08/2012 om de documenten voor te leggen. Op 27/08/2012 meldt de gemeente echter dat betrokkene geen enkel document heeft binnengebracht.

Aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft om tot op heden niet in te gaan op deze uitnodiging en niets voor te leggen, kan geen verder onderzoek gevoerd worden.

Het recht van verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de redelijke termijn.

Na een theoretische uiteenzetting licht zij het middel als volgt toe:

“[...] In het licht van artikel 42quater Vw moet de overheid zich dan ook afdoende informeren over de duur van het verblijf van de betrokkene, sinds 05/09/2011. De overheid dient tevens rekening te houden met de gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie.

Te dien einde werd mevrouw [P.], zoals reeds vermeld, uitgenodigd om een brief in ontvangst te nemen met betrekking tot het socio-economisch onderzoek. Er werd haar echter nagenoeg geen uitleg verschaft, zij werd niet gewezen op het belang van de inhoud, noch werd zij aangemaand de extra informatie alsnog te bezorgen toen bleek dat zij na een maand geen extra informatie had gegeven.

Mevrouw [P.] was en is tot op heden nog steeds in de mogelijkheid haar sociale en economische participatie te bewijzen. Verzoekster werkt reeds sinds haar aankomst in België, eerst bij Secour Familial Vof (stuk 3), daarna bij Acerta cvba Landelijk Dienstencoöperatief Leuven (stuk 4) en nu bij Chanrittiphorn Thai Import & Export bvba (stuk 5). Zij heeft zich steeds zeer gewillig opgesteld naar inburgering en het leren van de taal. (stuk 6)

Indien mevrouw [P.] voldoende op de hoogte was gesteld van het belang en de inhoud van de voor te leggen stukken voor het verdere verloop van haar verblijf, had zij deze stukken, die zij klaarblijkelijk allemaal in haar bezit heeft, binnen de vooropgestelde termijn aan de bevoegde overheidsdienst kunnen bezorgen.

De bevoegde overheidsdienst heeft hier duidelijk de bal mis geslagen met betrekking tot de zorgvuldige voorbereiding van haar beslissing. Er is namelijk slechts sprake van een brief ter uitnodiging van mevrouw [P.] waar in zeer algemene bewoordingen op staat wat van haar verlangd wordt. (stuk 7)

“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

Het kan moeilijk aan verzoekster worden tegengeworpen dat zij niet volledig op de hoogte was van wat van haar verlangd werd. Ten eerste is het Nederlands niet de moedertaal van verzoekster. Het kan bovendien niet van haar verwacht worden dat, zelfs indien zij vloeiend Nederlands spreekt, zij weet welke documenten bedoeld worden met ‘alle documenten die nuttig kunnen zijn’. Tenslotte blijkt nergens uit de documentatie dat mevrouw [P.] extra informatie verschaft werd met betrekking tot welke documenten zij had moeten bezorgen.

De informatieverplichting werkt immers langs beide kanten: verzoekster diende de overheid in te lichten omtrent haar huidige gezins- en economische situatie, maar de bevoegde overheidsinstanties hebben de plicht haar te informeren over de benodigde documentatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft met de bestreden beslissing tevens de materiële motiveringsplicht geschonden. De motivering dient voorts draagkrachtig te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De bestreden beslissing stelt dat mevrouw [P.] het land dient te verlaten, daar er geen gezamenlijke vestiging meer is, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° of 2° Vw.

Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie, die zelf burger van de Unie zijn, stelt de omzendbrief van 13 december 2013 na het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (n°121/2013) het volgende:

“II.2.5. Beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid dat zelf ook een burger van de Unie is, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de gezinshereniger.

Artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 :

Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner (partnerschap gelijkwaardig beschouwd met huwelijk), wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord "of", maar enkel slaat op de andere familieleden die een verblijfsrecht hebben verkregen in het kader van gezinshereniging.” [...]

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, waarnaar het Grondwettelijk Hof zelf verwijst in overweging B.36.6, blijkt duidelijk dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot die zelf geen burger van de Unie is, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, 4°, van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is.

Het Europese Hof van Justitie stelt duidelijk in een arrest van 08/11/2012 (C-40/11, lida punt 58) dat “het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook

wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr. blz. 567, punten 20 en 22).”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moedwillig ingaat tegen de Europese regelgeving is een inbreuk op de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. De Belgische overheidsdiensten zijn immers verplicht de Europese regels, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, uit te voeren.

Dat mevrouw [P.] het grondgebied dient te verlaten omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, is bijgevolg manifest onjuist.

Tenslotte schendt de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de redelijke termijn.

Mevrouw [P.] werd gesommeerd bij de gemeente op 23/07/2012. Hierna had verzoekster een maand de tijd, tot 23/08/2012, om de documenten binnen te brengen. Toch werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing genomen, al werd dit slechts op 07/02/2013 gedaan. Tot slot werd de beslissing slechts betekend op 26/02/2014.

Gedurende 1,5 jaar tussen de brief van de gemeente en de betekening van de bijlage 21, was mevrouw [P.] zich van geen kwaad bewust, noch was zij op de hoogte van haar preciaire situatie. In die tijd heeft mevrouw [P.] haar leven hier verder uitgebouwd. Ze heeft een vaste job, ze heeft zich verder verdiept in de Nederlandse taal, ze heeft een nieuwe vriend waarmee ze plant te gaan samenwonen.

Deze beslissing schendt dan ook niet enkel de redelijke termijn, doch ook het zorgvuldigheidsbeginsel dat op de bevoegde overheidsinstanties rust.

Dat de aanvraag van verzoekster dan toch wordt afgewezen op basis hiervan wijst dientengevolge op een zeer onzorgvuldige aanpak van verwerende partij.

Het is dan ook ten onrechte dat verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster ingetrokken heeft.

Een dergelijke beslissing wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.”

2.2.1. Verzoekster geeft in een eerste onderdeel van haar middel aan dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...].”

Artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het is niet betwist dat verweerder verzoekster op 23 juli 2012 uitnodigde om overeenkomstig artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet alle documenten die zij nuttig achtte in het licht van deze bepaling over te maken en dat zij hiervoor één maand de tijd kreeg. Het is evenmin betwist dat verzoekster naliet stukken over te maken aan verweerder in antwoord op dit schrijven.

Verzoekster betoogt evenwel dat haar nagenoeg geen uitleg werd verschaft betreffende voormelde uitnodigingsbrief, dat zij niet werd gewezen op het belang van de inhoud ervan en dat zij evenmin werd aangemaand de extra informatie alsnog over te maken toen na één maand bleek dat zij geen extra informatie had voorgelegd. Zij stelt dat verweerder onzorgvuldig handelde door haar slechts een brief over te maken waarin in zeer algemene bewoordingen stond wat er van haar werd verlangd. Zij voegt thans bij haar verzoekschrift verschillende stukken teneinde haar sociale en economische participatie in België te bewijzen.

De Raad stelt vast dat de uitnodigingsbrief duidelijk uiteenzette dat een onderzoek werd gevoerd naar de eventuele intrekking van verzoeksters verblijfsrecht en haar uitnodigde alle documenten die zij nuttig achtte voor haar dossier betreffende de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen. Zij kreeg hiervoor dertig dagen. Verzoekster meent dat dit schrijven is gesteld in zeer algemene bewoordingen, doch dit betoog – zelfs indien dit kan worden gevolgd – kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, nu de brief voldoende duidelijk is opdat verzoekster kon weten of diende te weten wat van haar werd verwacht en opdat zij het belang kon inschatten van de betreffende brief. Voormelde wetsbepaling werd zo uitdrukkelijk weergegeven, en dus eveneens de elementen met betrekking waartoe verzoekster werd uitgenodigd alle nuttige stukken voor te leggen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zelfs indien zij vloeiend Nederlands zou spreken, zij niet zou weten welke documenten worden bedoeld met *“alle documenten die nuttig kunnen zijn”*. De Raad merkt in dit verband op dat de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dermate ruim zijn dat het niet mogelijk is op concrete wijze te duiden welke documenten hiertoe dienen te worden overgelegd. Dit staat vrij aan de betreffende vreemdeling die dergelijke uitnodigingsbrief krijgt en die de elementen die naar zijn of haar mening verhinderen dat het verblijfsrecht zou worden beëindigd met alle middelen van recht mag aantonen. Zo stond het verzoekster vrij alle volgens haar nuttige stukken voor te leggen ten bewijze van de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij al dan niet nog bindingen heeft met haar herkomstland voor te leggen. Verzoekster licht ook geenszins nader toe welke extra informatie verweerder haar in dit verband had kunnen of moeten verstrekken.

De Raad oordeelt verder dat een vreemdeling die wordt uitgenodigd op de gemeente teneinde een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel in ontvangst te nemen op de hoogte dient te zijn van het belang van deze brief, minstens van het belang om kennis te nemen van de exacte inhoud van deze brief. Er kan van hem of haar worden verwacht dat hij of zij eventueel – bijvoorbeeld omdat hij of zij het Nederlands onvoldoende beheerst – inspanningen levert om kennis te nemen van het gestelde in de betreffende brief, bijvoorbeeld door iemand te vragen het gestelde in voormelde brief te vertalen in een taal die zij wel verstaat. Door zelf kennelijk niet na te gaan wat de exacte inhoud was van de uitnodigingsbrief en wat er van haar werd verwacht, is verzoekster zelf in gebreke gebleven de nodige zorgvuldigheid in haar contacten met de overheid te handhaven, het nadeel dat hier mogelijk uit volgt is te wijten aan haar eigen onzorgvuldig handelen. Er blijkt geenszins dat het aan verweerder in het kader van de zorgvuldigheidsplicht toekwam om verzoekster na dertig dagen te herinneren aan de uitnodigingsbrief en haar opnieuw uit te nodigen stukken voor te leggen.

Verweerder kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen of stukken die door de betrokken vreemdeling, niettegenstaande zij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken vreemdeling (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt niet aan de Raad toe de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Verzoekster stelt verder in een tweede onderdeel van het middel dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Dit onderdeel van het middel dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van het hierboven reeds aangehaalde artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Wel is verzoekster van mening dat verweerder door aldus te oordelen "*ingaat tegen de Europese regelgeving*" en op deze wijze de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel miskent. Zij verwijst in dit verband naar een omzendbrief van 13 december 2013 waarin op zijn beurt wordt verwezen naar het arrest met nummer 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof en het hierin gestelde betreffende artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Het Hof oordeelde met name dat om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG deze wetsbepaling aldus dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "*of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]*" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Verzoekster verwijst vervolgens naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en betoogt dat ook in haar situatie pas een einde kon worden gesteld aan haar verblijfsrecht wanneer zij uit de echt is gescheiden.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 van voormeld arrest een voorbehoud maakt met betrekking tot de zinsnede "*of er is geen gezamenlijke vestiging meer*" uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoekster niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)). Verzoekster is immers de Thaise echtgenoot van een Belgische man van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt in casu derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent "*een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.*"

Verzoekster kan aldus niet dienstig voorhouden dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in strijd zou zijn met "*de Europese regelgeving*". Verzoekster verwijst verder naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zoals deze ook wordt aangehaald in voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof. Haar situatie betreft evenwel, zoals reeds aangehaald, een puur interne situatie, zonder enig grensoverschrijdend aspect. De door haar aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de richtlijn 2004/38/EG die niet op verzoeksters situatie van toepassing is. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de overwegingen van het Grondwettelijk Hof inzake de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Ten overvloede dient ook te worden gewezen op het gestelde in de nota met opmerkingen dat intussen bij vonnis van 25 juni 2013 door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de echtscheiding werd uitgesproken en dit vonnis op 28 oktober 2013 werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke

stand. Dit gegeven wordt door verzoekster ter terechtzitting niet betwist. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster nog heeft bij haar betoog op dit punt.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of dat hij de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.2.3. In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat er sprake is van een schending van de redelijke termijnvereiste. Zij wijst erop dat zij de tijd kreeg tot 23 augustus 2012 om stukken voor te leggen, doch verweerder pas op 7 februari 2013 overging tot het nemen van de bestreden beslissingen. Tevens merkt zij op dat de bestreden beslissingen pas op 26 februari 2014 ter kennis werden gebracht.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). Verweerder wachtte iets meer dan vijf maanden om de bestreden beslissingen te nemen, na het verstrijken van de termijn die verzoekster werd gegeven om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat deze termijn dermate onredelijk lang is, te meer nu de wetgever zelf een termijn van vijf jaar heeft vooropgesteld waarbinnen het verblijfsrecht kan worden beëindigd. De betreffende uitnodigingsbrief meldt ook duidelijk dat een onderzoek werd gevoerd naar haar verblijfsrecht, zodat zij niet kan voorhouden dat zij in deze periode niet wist dat er mogelijk een einde zou worden gesteld aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden te meer nu zij niet langer gezamenlijk was gevestigd met haar echtgenoot en de echtscheidingsprocedure was opgestart. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissingen haar pas op 26 februari 2014 werden betekend, dient te worden gesteld dat een gebrek in de kennisgeving of het feit dat de beslissingen pas maanden later ter kennis worden gebracht de wettigheid van de beslissingen niet aantast (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Een schending van de redelijke termijn kan niet worden weerhouden. Op deze grond kan evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht worden weerhouden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

Het door de verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS